

дозволили створити власні чеські волості з правами адміністративного та судового самоуправління. Чеські волості управління активно сприяли збереженню національної самобутності, дбали про залучення одноплемінників до досягнень культури та освіти: організовували у чеських селах школи, клуби, бібліотеки, самодіяльні театри та оркестри.

Звичайно, що тим чеським родинам, які проживали в українських селах, було значно важче зберігати свою культурну автономію. Тому тут саме сім'я, як і у німецьких колоністів, стала осередком не тільки вивчення рідної мови, а й передачі основних культурних надбань багатьох поколінь етнічної батьківщини. Більш тісним контактам чеських переселенців із місцевим українським населенням у Волинській губернії перешкоджало те, що чехи сповідували хоч і дещо змінену, але католицьку віру. Крім того, політика царського уряду по створенню окремої чесько-гуситської церкви створювала навколо колоністів певну атмосферу ізоляції.

Література

1. Ковба Ж. М. Чеська еміграція на Україні. – К., 1997.
2. Крыжановский Е. М. Чехи на Волыни. – К., 1989.
3. Кваснецкий Е. М. Чешские школы на Волыни // Волинские епархиальные ведомости. – 1889. – № 34.
4. Крыжановский Е. М. Чешские учительские курсы в Остроге. Соч. Т. 1. – К., 1891.
5. Первая всеобщая перепись населения Российской империи. – Т. 8. – СПб., 1897.
6. История Чехословакии /под ред. Санчука Г. Е. и Третьякова Н. Б. – Т. 1. – М., 1956.
7. Крыжановский Е. М. Религиозные дела чехов. – К., 1890.
8. Поліщук Ю. Національні меншини Правобережної України у контексті етнічної політики Російської імперії (кінець XVIII – початок XX ст.) / Ю. Поліщук. – К.: ІПіЕНД ім. І.Ф. Кураса НАН України, 2012.

УДК 378.4:004

.....

Генсерук Г. Р.

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри інформатики і методики її навчання
ТНПУ ім.В. Гнатюка
genseruk@gmail.com

Генсерук Ю. В.

студентка спеціальності
«Середня освіта (Мова і література (англійська))»
ТНПУ ім.В. Гнатюка
julia.genseruk@gmail.com

ЦИФРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ В НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ

У сучасному суспільстві інформаційні технології активно використовуються в усіх сферах діяльності людини, зокрема і в освітній. З появою перших персональних комп'ютерів фахівці усіх предметних галузей

широко застосовують їх для інтенсифікації процесу навчання як засіб наочності, інструмент відпрацювання навичок, джерело додаткової інформації [3].

Протягом останніх років змінюється і термінологія, що описує технічні засоби. Термін «інформаційно-комунікаційні технології» дуже часто науковці замінюють більш сучасним терміном «цифрові технології». Сьогодні ці терміни вживаються як синоніми, однак останній чіткіше відображає специфіку нових інформаційних технологій і їх сприйняття суспільством.

Термін «цифрові технології» дозволяє по іншому трактувати комп'ютерні засоби. Так, у термін «ІКТ-компетенція» включаються вміння ефективно використовувати електронні ресурси для особистих і навчальних цілей, а термін «цифрова компетенція» передбачає більш складний набір навичок і вмінь, де людина не тільки споживає інформацію, але і створює її, а також розуміє механізми функціонування цифрового середовища.

Термін «цифрові технології» на сьогодні трактується неоднозначно. Спочатку цей термін використовувався для визначення технологій, що містять двійковий код. Однак із широким поширенням персональних комп'ютерів і мобільних пристроїв слово «цифровий» стало синонімом слів «електронний» і «комп'ютерний». Це підтверджує онлайн-словник Merriam Webster, який визначає слово «цифровий» («digital») як електронний («electronic») і комп'ютеризований («computerized»).

На думку австралійського дослідника Джеймса Каррана (James Curran) з університету Сіднея, такий підхід до трактування дасть учням можливість самостійно орієнтуватися у світі сучасних технологій, які надзвичайно швидко змінюються [1].

Широке застосування цифрових технологій розширило доступ до автентичних матеріалів на мові, що вивчається, і до онлайн навчальних матеріалів. Працюючи в мережі Інтернет, фахівці можуть звертатися до бібліотек електронних текстів, музейних та архівних джерел, електронних версій газет і журналів, використовувати мережеві навчальні програми і словники; брати участь в дискусіях і відеоконференціях, обмінюватися інформацією за допомогою електронної пошти.

Термін «цифрові технології» в рамках теорії навчання іноземних мов позначає всі види технологій, пов'язані з використанням комп'ютерів і портативних електронних пристроїв (планшетів, смартфонів). До цифрових технологій відносяться електронні інструменти, пристрої, системи і ресурси, які створюють, зберігають або обробляють інформацію в різних форматах [2].

У нашому дослідженні під цифровими технологіями ми розуміємо широкий спектр інструментів і ресурсів, з яких можна отримати та опрацювати інформацію, представлену в різних форматах, на базі комп'ютерних і мобільних технологій. У термін «цифрові технології» ми включаємо поняття комп'ютерних, інформаційних, інформаційно-комунікаційних і телекомунікаційних технологій.

Сьогодні більшість дослідників визнають, що цифрові технології мають величезний дидактичний і методичний потенціал. У рамках домінуючого на

сьогоднішній день компетентнісного підходу до навчання, основною метою вивчення іноземної мови є розвиток цифрової компетентності майбутніх фахівців. Засобом досягнення цієї мети служить розвиток іншомовних навичок (граматичних, лексичних, фонетичних) і вмінь (читання, письма, говоріння, аудіювання) засобами цифрових технологій, а саме:

- електронні словники, зокрема й навчальні (тлумачні, перекладні, термінологічні, довідкові, ілюстровані, інтерактивні);
- автентичні матеріали на мові, що вивчається (у текстовому, графічному, відео, аудіо, ігровому форматах);
- спеціальні навчальні ресурси для навчання іноземних мов (електронні підручники і надруковані завдання, створені за допомогою комп'ютера, програми-оболонки; інтерактивні комплекси);
- прикладні програми (MS Word, MS PowerPoint, веб-браузери);
- засоби електронної синхронної (чати, месенджери, відеоконференції) та асинхронної (електронна пошта, форуми, навчальні групи в соц. мережах) комунікації;
- хмарні сервіси.

Цифрові технології в навчанні іноземної мови можуть виконувати такі функції: навчальну (використовуються для презентації мовного матеріалу); тренувальну (використовуються для відпрацювання навичок і розвитку комунікативних умінь); контролюючу (використовуються для контролю сформованості навичок і вмінь); комбіновану (поєднує в собі елементи зазначені вище).

Ці технології використовуються в навчанні мови при різних формах організації діяльності: аудиторна робота, позааудиторна робота, дистанційне навчання і змішане навчання. Варто відзначити, що змішане навчання (blended learning) сьогодні вважається найбільш перспективною формою навчання іноземних мов. При грамотному підході воно дозволяє поєднувати безпосереднє спілкування з застосування цифрових технологій на аудиторних заняттях, з метою організації самостійної роботи і додаткового спілкування за допомогою електронних засобів комунікації.

Висновок. Цифрові технології стали невід'ємним компонентом навчального та виховного процесу освітніх закладів та створюють нові можливості для удосконалення навчального процесу. Використання цифрових технологій у навчанні іноземних мов дозволяє створити нову модель навчання, у якій сутністю навчання є не тільки передача інформації, а формування знань та вмінь самоосвіти та самовдосконалення, розвиток комунікативних вмінь та навичок.

Література

1. Curran J. Implementing the Digital Technologies Curriculum. Режим доступу: <https://www.digitaltechnologieshub.edu.au/teachers/australian-curriculum/ict-vs-digital-technologies>
2. Teaching with Digital Technologies [Електронний ресурс]. State Government of Victoria, Australia, 2017. Режим доступу: <http://www.education.vic.gov.au/school/teachers/support/Pages/elearningcur>

3. Морська Л. І. Інформаційні технології у навчанні іноземних мов: навчальний посібник. Тернопіль:Астон, 2008. 256 с.

УДК 37(477)1

Герасименко О. В.

кандидат педагогічних наук,
викладач кафедри географії та методики її навчання
Уманського державного педагогічного університету
імені Павла Тичини
oksana_gerasimenko@ukr.net

ДОСВІД ДІЯЛЬНОСТІ ПОПЕЧИТЕЛЬСЬКИХ РАД ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ. В УКРАЇНІ – ЗАПОРУКА УСПІШНОГО ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКОГО УПРАВЛІННЯ У СУЧАСНИХ ОСВІТНІХ ЗАКЛАДАХ

З кінця 90-х років ХХ століття в Україні створюються піклувальні (наглядові) ради, тому заслуговує на увагу історико-педагогічний досвід діяльності прообразу сучасних піклувальних рад – попечительських рад, громадських органів управління навчальними закладами України в ХІХ – на початку ХХ століття, заснованих на засадах гласності, демократичності, толерантності

Історіографічний аналіз джерел, у яких висвітлюється історія створення та діяльності попечительських рад ХІХ – початку ХХ століття, дав змогу виявити дослідження, що частково висвітлюють цю проблему в контексті модернізації й управління освітою: Л. Березівська, Л. Гаєвська. Окремі аспекти діяльності прообразу попечительських рад – піклувальних рад є предметом дослідження І. Довбиш, О. Крикунової, І. Лікарчука, О.Співаковського та ін.

Метою нашого дослідження було обґрунтувати використання досвіду роботи попечительських рад ХІХ – початку ХХ століття та визначити перспективи використання історико-педагогічного досвіду попечительських рад ХІХ – початку ХХ століття для вдосконалення діяльності державно-громадського управління через піклувальні ради у сучасних освітніх закладах.

Завдання: уточнити ключові поняття дослідження; проаналізувати перспективи використання історико-педагогічного досвіду попечительських рад ХІХ – початку ХХ століття для вдосконалення діяльності піклувальних рад у сучасних освітніх навчальних закладах.

Для глибшого осмислення й оцінки попечительства, розглянемо суть сентенції «попечительська рада», що об'єднує два поняття: «попечительство» і «рада».

ХІХ століття було ознаменоване посиленою увагою до такої управлінської інституції, як попечительство. Започатковується посада попечителя навчального округу. Енциклопедичний словник Ф. А. Брокгауза і І. А. Ефрона (1907) дає визначення поняття «попечитель навчальних округів», в обов'язки якого входили організаційні питання та контроль за адміністративно-господарською та навчальною діяльністю керівників освітніх установ в окрузі.